

Հուսիկ Արա

Վերջ

Երկնքում չկա փրկություն ինձ համար,
ես սերն եմ ավերել երկրի վրա:

Կամաց ու քիչ-քիչ գնա, լույսս,
որ հեռացումիդ քայլերը զգամ հատ-հատ
և հասկանամ,
թե ինչպես եմ ապրում խավարի մեջ:

Երբ հեռու ես արդեն,
ես չունեմ մարմին,
չունեմ էություն
և երազ չունեմ.
անանցյալ եմ ու առանց ներկա,
Ժամանակը վրիպել է ինձ:

Իմ սիրտը կիսված է,
իմ հոգին մարել է,
իմ աշխարհը կորած է՝
հիմա, երբ օտար եմ մերձավորիս:

Հեռու է իմ տունը,
խլված է իմ հողը,
նվաճված է իմ երկիրը.
ինձնից հանել են քեզ,

ու չկամ ես:

Այդպես անդարձ մի՛ գնա, արևս.

իմ գարնան ծաղիկ,

իմ ամռան շողակ,

իմ աշնան թավիշ.

դադար տուր մի տեղ,

միայն ձմռան գիշերն է,

որ թողել ես ինձ.

մըստում է կյանքս:

Իմ լույսն ես դու՝

իմ աչքերը ավերած.

ու չեմ տեսնում քեզ: